

ผจญภัยเมืองใหม่

ตอน ผจญภัยเมืองเก่า

อาทิตย์ นิ่มนวล

สำนักพิมพ์ภาคษาและวัฒนธรรม

ความเดิมตอนที่แล้ว...เล่นกับแมวยังไม่สาแก่ใจเลย ฝนเจ้ากรรมก็เทลงมาแบบไม่ลืมหูลืมตา คือไม่ได้หนักเม๊ตมาก แต่ก็ทำให้รู้สึกไม่ค่อยสบายเนื้อสบายตัวเวลาจะย้ายร่างไปที่ไหน มือหนึ่งก็ต้องคอยกางร่ม อีกมือก็ต้องลั่นชัตเตอร์สภาพคือพังไม่ไหว หลังจากที่หลบฝนอยู่ในคาเฟ่แมวน่ารักๆ กันจนรากงอกแล้ว (นั่งนานมาก อาจจะด้วยความเมื่อยด้วยส่วนหนึ่ง) ก็ได้เวลาออกเดินทางกันอีกครั้งจริงๆ แล้วไฮไลต์ของวันนี้มันอยู่ที่สถานที่ถัดไปนี่แหละ ที่อื่นๆ ก็แค่ตัวลอคคั่นเวลาเฉยๆ และด้วยความที่ทีมงานมัดแต่เมฆงุมมะงาหราเริ่มออกเดินทางเข้ามาตั้งแต่ซาออกแล้ว ตารางเวลาทั้งหมดก็เลยพินาศไปด้วย ต้องทำการปรับแผนกันใหม่ จาก RC จำนวนมากที่ตั้งใจไว้ก็ค่อยๆ ตัดทอนลงไปจนสิ้นซาก เหลือแค่ที่สุดท้ายของวันนี้ที่เดียว อนาคตใจมาก

สถานที่ไฮไลต์ (ที่เหลือที่เดียว) ของวันนี้คือ **Jiufen Old Street** หรือ **九份老街 (จีวเฟิ่น เหล่าเจี่ย)** เป็นเมืองเล็กๆ ที่ถ้าดูจากแผนที่ก็จะเห็นว่าอยู่ติดกับทะเลเลย เสียงลือเสียงเล่าอ้างว่ากันว่าเป็นแหล่งรวม Street Food ที่น่าสนใจมากๆ ของไต้หวัน มีเอกลักษณ์ตรงบรรยากาศโดยรวมของที่นี่จะดูย้อนยุคไปสัก 100 ปีเห็นจะได้ (ขนาดนั้นเลย...) และนอกจากอาหารจะอร่อยแล้ว ที่นี่ยังเคยเป็นต้นแบบของการ์ตูนแอนิเมชันเรื่อง Spirited Away ของ Studio Ghibli

ด้วย (スタジオジブリ สตูดิโอ จิบรี) แต่ด้วยความที่เคยเห็นการ์ตูนเรื่องนี้แค่ผ่านๆ เลยมีแว่วว่าจะอินกับของกินมากกว่า แฮะๆ...จีวเฟิ่นไม่มีรถไฟไปถึง ก็เลยจำเป็นต้องใช้วิธีต่อรถกันอีกเช่นเคย ชาวคณะก็รื้อหาที่พักออกจากหมู่บ้านแมว เพื่อต่อรถไฟกลับไปตั้งหลักที่สถานีรถไฟรู่ฝาง (瑞芳車站 รู่ฝาง เซอจ้าน) เขาบอกว่าที่หน้าสถานีนี้จะมีป้ายรถเมล์สายที่วิ่งตรงไปที่จีวเฟิ่นอยู่ คือรู้เนาะว่าสายอะไรแต่มันต้องขึ้นฝั่งไหนละ ที่ตัวป้ายรถก็...จะว่าชัดเจนก็คงชัดเจนในแบบของเขาแหละ ฉันทงใจเกินไป เรายืนกางร่มท่ามกลางสายฝนอยู่พักใหญ่ๆ ก็ยังไม่มึ่แว่วว่ารถเมล์สายที่ปรารถนาจะผ่านมา ยืนไปยืนมาคนที่ป้ายก็เริ่มเยอะขึ้น ดูทรงแล้วทั้งหมดนี้ก็คงไปที่เดียวกันกับเรานี้แหละ สงครามจิตวิทยาจึงได้เริ่มต้นขึ้นอย่างเงียบๆ

และแล้วรถเมล์ก็มาจริงๆ แล้วมวลชนก็พากันต่อแถวขึ้นรถกันดีๆ นะ แต่รถคันนี้คงไม่พอให้คนที่ยืนอยู่ตรงนี้ทั้งหมดไปหรอก นั่นไม่สำคัญ เพราะสิ่งสำคัญคือฉันจำเป็นต้องได้ขึ้นรอบนี้! นับว่าบุญกุศลยังคงมี และทำงานได้ดี คณะเราทั้งหมดผ่านขึ้นมารถได้แบบเฉียดฉิวพริบตาเดียวที่นั่นก็เต็ม จากนั้นจะใช้เวลาราวๆ 1 ชั่วโมงเพื่อไปที่จีวเฟิ่น แน่นอนครบ คั่นไหนคั่นนั้น แรกๆ ก็ตื่นเต้นกรี๊ดกร๊าดกันแต่แป๊บเดียวเท่านั้นแหละ นอนหลับและทะเล่ไม่รู้เรื่องรู้อ่าว บางราย

อ้าปากหอบ บางรายเอนจนจะตกเก้าอี้แล้ว ซึ่งเป็นภาพที่พบเห็นได้ทั่วไป ระหว่างทางก็มีคนลงกันตามป้ายต่างๆ พอสมควร ทำไปทำมา เหลืออยู่บนรถไม่ค่อยเท่าไร ด้วยความที่ภูมิประเทศแถวนี้เป็นเนินเขา รถเมล์ของเราจึงค่อยๆ ไต่ระดับความชันขึ้นเรื่อยๆ ถนนก็ไม่ได้กว้างขวางอะไรมาก กลัวสาดโค้งอยู่จะไปเกี่ยวคนที่เดินอยู่ข้างทางเข้าจริงๆ สักพักคนริมถนนก็เริ่มหนาตาขึ้น ความท้าทายต่อไปคือ แล้วลงป้ายไหน? เพราะมาถึงที่นี่ทุกป้ายคือจิวเฟิ่นหมด ใช้วิธีลงป้ายที่คนลงเยอะๆ ก็ไม่ได้ชะด้วย เลยตัดสินใจขึ้นไปป้ายที่สูงอีกหน่อย และคนริมถนนเยอะสุดแล้วลงบิงโก! ลงถูกซะ สายฝนยังคงโปรปรายอย่างต่อเนื่อง แต่ดูเหมือนทุกคนจะไม่ย่หระสิดกนค ดนคุ่มๆ ร่มเริ่มไม่กางกันหรอก

คนมาเที่ยวที่นี้เยอะมากจริงๆ และมองด้วยสายตาผ่านๆ ก็รู้เลยว่าส่วนใหญ่เป็นทัวร์จีนทั้งนั้น แต่เอ...ที่นี้ก็จีนนี่นา เออว่าน่าจะจีนแผ่นดินใหญ่แหละ รองลงมาก็คือญี่ปุ่นกับเกาหลีใต้พอๆ กัน สังเกตจากป้ายร้านรวงต่างๆ จะเป็นแบบ trilingual ทุกร้าน ที่บอกว่าบรรยากาศของที่จิวเฟิ่นนี้จะเหมือนย้อนยุคไป 100 ปี ส่วนตัวคิดว่าไม่น่าจะขนาดนั้นมั้ง หรืออาจจะเพราะว่ามันได้รับการพัฒนามาเรื่อยๆ จนไม่รู้สึกว่าเก่าขนาดนั้น แต่ได้อารมณ์แบบตลาดบ้านๆ มีร้านรวงแน่นๆ เต็มสองข้างทาง ไล่ยาวเรียงกันไปตามลักษณะพื้นที่ที่เป็นเนินเขา ยิ่งเดินยิ่งเหมือนออกกำลังกายไปด้วย ขากับน่องนี่แน่นกระชับเสียเวลาะ สามารถมาเดินเที่ยวได้ทั้งกลางวัน และกลางคืน แต่ละช่วงเวลาก็จะให้อารมณ์ที่แตกต่างกันไป ร้านขายของมีหลากหลายประเภทมากๆ ทั้งของกิน ของใช้ ของที่ระลึก ของกินนี่ก็คือพูดได้ว่าจ๋า มาก มาหมดทั้งน้ำแข็ง คาวหวาน คนขายก็เรียกแขกเก่งมากเหมือนกัน จะว่าไปนักท่องเที่ยวที่นี้ก็มีคนญี่ปุ่นมาเดินเที่ยวเยอะไม่แพ้คนจีนเลย ที่สำคัญคือคนขายแต่ละร้านนี้สามารถพูดได้อย่างต่ำๆ ก็ 3 ภาษาแล้ว (ถ้าอยากจะกวาดนักท่องเที่ยวหลักๆ ทั้งหมดนะนะ) ในนี้มีร้านอาหารไทยด้วยนะ เป็นร้านขายขนมบัวลอยเผือก แต่เหมือนว่าเจ้าของร้านจะไม่ใช้คนไทยและไม่ได้พูดไทยได้จ๋าๆ แค่อ่านสื่อสารได้บ้าง (บางคำ)

เลือดไทย ณ ตอนนั้นก็เลยฟังผ่านมาก ร่วมด้วยช่วยกันสนับสนุนเรื่องรสชาติก็...ไปพิสูจน์กันเองดีกว่า

ไฮไลท์ของจิวเฟิ่นนอกจากจะเป็นเรื่องของกินแล้ว ยังมี “มูมมมหาชน” ที่ทุกคนจะต้องไปถ่ายรูปกัน เป็นมูมที่พอเราค้นหาคำว่าจิวเฟิ่นในกูเกิลก็จะต้องมีภาพมูมนี้โผล่ขึ้นมา มูมที่ว่านี้เป็นมูมของโรงน้ำชาโบราณขนาดใหญ่ ตั้งไล่อยู่ตามระดับของเนินเขา เอกลักษณะคือ โคมไฟสีแดงที่จะส่องสว่างในยามค่ำคืน เป็นต้นแบบฉากหนึ่งของการ์ตูนแอนิเมชันเรื่อง Spirited Away ที่พูดถึงไปก่อนหน้านี้ โรงน้ำชาแห่งนี้ชื่อว่า Sky Castle Teahouse หรือ 阿妹茶樓 (อาเหมย ฉาไหลว) แต่จำที่บรรยายไปตอนที่มาถึงที่นี้แรกๆ ได้ไหมเอ่ย เรามาพร้อมกับสายฝนโปรย ท้องฟ้ามืดครึ้มวิปริตแปรปรวนทันใด ภาพข้างหน้า ทีมงานไทย ณ ตอนนี่คือมองไม่เห็นอะไรเลย มีแต่ฝนกับเมฆ ไม่เห็นคือไม่เห็นจริงๆ ขนาดพื้นน้ำทะเลใกล้ๆ กันยังไม่เห็น โรงน้ำชาที่คือลึบไปได้เลย มีผู้ร่วมเหตุการณ์ในวันนั้นค่อนข้างเยอะที่มายืนเกาะกำแพงแบบมึนๆ งงๆ แล้วก็ลุ้นชะตเตอร์ใส่ความเว้งว้างที่เห็นเบื้องหน้า อ่า...ช่างเป็นโมเมนต์ที่สะเทือนใจจริงๆ อยากร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก ได้แต่เดินกลับหลังงงๆ แล้วหาอะไรกินต่อ

Small Tips

ถ้าอยากฟินเต็มที่กับจิวเฟิ่น แนะนำว่าควรจะมาในช่วงที่ไม่มีฝน เพราะถึงฝนจะโรแมนติคแค่ไหน ทุกอย่างก็จะพังลงได้ในพริบตา จริงอยู่ที่ที่นี่มีร้านขายของกินเยอะมากหลากหลาย แต่เรื่องรสชาตินี้ก็ต้องบอกกันตรงๆ ว่าไม่ได้จ๋าเท่าบรรยากาศนะ ส่วนใหญ่คือค่อนข้างไปทางกลางๆ จืดๆ ชะมากกว่า เรื่องบรรยากาศนี่ต้องให้คือเดินสนุกมาก ละลานตาไปหมด และถึงแม้ว่าจะไม่ได้ภาษาจีนเลย ก็ยังสามารถซื้อของได้อย่างสนุก เพราะภาษาอังกฤษได้ทั้งหมดเป็นทุนอยู่แล้ว แถมนี่ได้ภาษาญี่ปุ่นกับเกาหลีอีกต่างหาก เยี่ยมไปเลย